

han siddende. Toget kom nærmere. Messinglarmerne klang mod Ruderne. Det var en Fædrelandssang, der blev spillet, og mange af Følget sang begejstret med.

„De Folk er nok allerede bleven fulde,“ bemærkede Kancelliraaden, der sad ved sit Skrivebord, bøjet over nogle Papirer.

Da Toget naaede udfor Huset, raabte en af Deltagerne:

„Leve Tyge Enslev!“

Og hele Folkemængden svarede med et rungende Hurraraab.

Jørgen Skolelærer skottede frygtsomt over til sin Broder. Men ved Synet af dennes hvide, fortrukne Ansigt tog han skamfuldt Blikket til sig.

„Ser jeg selv saadan ud?“ tænkte han.

Folketoget trak forbi. Musiken døde hen. Da hørtes Stemmer udenfor paa Gangen, og der blev banket paa Døren. Det var de to Studenter, der efter Aftale med Faderen kom ind for at hente ham til Stationen.

Jørgen Skolelærers store, tunge Okseøjne strømmede over ved Synet af Sønnernes friske, uberørte Ungdom. Og med bævende Læber bad han i Stilhed:

„Herre! Bevar deres Hjerter rene!“

VIII.

Sommeren var atter kommen til Landet. Den havde været længe om at finde herop denne Gang. Foraarets Fødsel gik for sig som i Dølgemaal. Under Drypregn og